

C(L)ATS PRAAT

TWEEEMAANDELIJKSE UITGAVE VAN FANCLUB „THE CATS CLAN“

**ga eens met
vakantie
naar
Londen!**

**Cor Veerman
nam „Barbara“ op**

VIERDE JAARGANG
NUMMER ZES
JULI 1972

The Byrds

POPULAIRDER IN
HOLLAND
DAN
IN AMERIKA

Deel 1.

Toen in oktober 1970 de tiende elpee (een dubbel-elpee) van The Byrds onder de titel „Untitled” werd uitgebracht, hadden in totaal elf mensen, stuk voor stuk uitstekende musici, kortere of langere tijd in de groep gespeeld. Van de oorspronkelijke bezetting — die in augustus 1964 ontstond — is nu alleen Jim (die zich overigens in 1968 Roger ging noemen) nog over. De overigen, Mike Clarke, Gene Clark, Chris Hillman en David Crosby, zijn sinds hun vertrek uit The Byrds bij diverse groepen gesignaleerd. Zo speelden Mike Clarke en Chris Hillman tot voor kort in de door Chris opgerichte Flying Burrito Brothers, maakte Gene Clark een paar solo-elpees en maakt David Crosby deel uit van de „supergroep” Crosby, Stills, Nash and Young. Sinds 1968 hebben The Byrds zich gevestigd als één van de belangrijkste groepen in de popscene, alhoewel ze tegenwoordig in Amerika niet meer zo geliefd zijn, in tegenstelling tot Nederland.

Zoals we zagen is de eerste Byrds-formatie voor vele musici een niet te onderschatten leerschool geweest, waaraan het bestaan van het z.g. „Byrdsyndicaat” te danken is. Was Roger McGuinn soms hard voor zijn medemusici, hij heeft er toch maar voor gezorgd dat de muziek van The Byrds een volledige evolutie heeft ondergaan, waardoor een unieke sound ontstond, die liefhebbers van de country-rock het water uit de mond doet lopen.

The Byrds in 1965: Gene Clark, Chris Hillman, Jim McGuinn, David Crosby en Mike Clarke.

Er is welhaast géén Amerikaanse groep zo populair in Nederland als The Byrds. Ze traden voor het eerst in ons land op tijdens het Holland Pop Festival in Rotterdam. Dat optreden was de aanleiding voor een wekenlange toernee door Nederland, in het voorjaar van 1971. Vooral na deze uitgebreide toernee — die de groep overigens als een vakantie-uitje beschouwde — konden The Byrds hier geen kwaad meer doen!

Roger McGuinn nu.

Kort na de oprichting van de groep en de release van de elpee „Turn! Turn! Turn!” verliet Gene Clark in 1966 The Byrds. Hij maakte een elpee met de Goddin Brothers en later twee langspelers als onderdeel van Dillard en Clark. Tussen de opnamen van de elpees „Younger than yesterday” (1967) en „The Notorious Byrd Brothers” (1968) verliet Crosby (voluit: David van Cortlandt Crosby) eveneens The Byrds. Korte tijd maakte hij deel uit van de Buffalo Springfield, een groep waarin ook Neil zat. De Buffalo Springfield was een groep die zich ternauwernood staande kon houden en uiteindelijk in 1970 ontbonden werd. David Crosby vormde een trio met Steve Stills en de uit The Hollies afkomstige Graham Nash.

Later kwam Neil Young erbij. Na de opname van „Sweethart of the rodeo” stapte bassist Chris Hillman ook uit The Byrds. Hij richtte de Flying Burrito Brothers op. Byrds-drummer Mike Clarke kwam later ook bij de Burrito's terecht, toen hij in 1968 na „The Notorious Byrd Brothers” The Byrds verliet. „Sweethart of the rodeo” werd opgenomen met Roger McGuinn en Chris Hillman als enigen van de „echte” Byrds, aangevuld met Kevin Kelly en Gram Parsons (later ook korte tijd bij de Flying Burrito Brothers). Ook een aantal sessiemusici, waaronder Clarence White, zijn op deze Byrds-elpee te horen.

De volgende Byrds-langspeler, „Dr. Byrds & Mr. Hyde”, werd opgenomen in de volgende bezetting: Clarence White naast Roger McGuinn, John York en Gene Parsons. Deze samenstelling kwam in 1969 tot stand. De laatste verandering in de bezetting kwam na de release van „Ballad of easy rider”, toen John York

werd vervangen door Skip Battin. Zo kwam de huidige bezetting — Roger McGuinn, Clarence White, Gene Parsons en Skip Battin — tot stand. Deze vier Byrdsleden brachten eerst het dubbel-album „Untitled” uit, daarna de elpees „Byrdsmaniax” en „Farther along”, de recente Byrds-elpee.

Wordt vervolgd

MINDER OPTREDEN, MEER PLATEN

The Cats gaan minder optreden en meer platen maken. Tot nu toe worden per jaar twee tot drie singles gemaakt (dat worden er drie tot vier) en één elpee (dat worden er nu drie in twee jaar). Een nieuwe elpee staat gepland voor oktober maar zal mogelijk eerder klaar zijn.

Moeder gaat met kleine Julia wandelen. In het park loopt een herdershond. Julia steekt haar tong tegen hem uit. Zegt moeder: „Waarom doe je dat?” Antwoordt Julia: „Hij is er zelf mee begonnen...”

BRIEVEN

Tekst'n

Beste Cats.

Nog hart'lijk dank voor 't augustus numm'r dat ik ontvang'n heb. J'llie zull'n wel denk'n, daar heb je h'r weer met h'r schrijven. Maar toch waag ik 't 'r op (en ik hoop niet dat j'llie het erg vind'n) nog 'n verzoekje te vrag'n. 'tgaat nam'lijk om 'n lied dat we eens gehoord hebb'n bij 'n optred'n van j'llie. Ik vind 't 'n mooi lied, maar jamm'r genoeg heb ik de tekst hier niet van, en nu zou ik j'llie will'n vrag'n of j'llie die mij zoud'n will'n stur'n. De titel van 't lied weet ik niet, maar enk'le woord'n weet ik wel, nl: Round and round the wheets go round (of zoiets)...It won't be long. Ik weet ook dat 't gezong'n wordt door Cees, en ik hoop dat j'llie me met dit verzoekje kunn'n help'n.

Rudy Inia
Eesterzylstraat 18
Snits (Fr.)

Naschrift redactie:
Wij w't'n niet welk l'ied je b'doelt.

Adressen

Een vraag die ik al vaker heb gesteld, maar waar ik nog nooit antwoord op heb gekregen: wat zijn de adressen van Piet, Cees, Jaap, Arnold en Theo?

Herma Hagen
Koepellaan 48
Scherpenzeel

Naschrift redactie:
De privé-adressen van The Cats verstrekken we niet. Wanneer je ze schrijven wilt, dan kan dat altijd via de fanclub.

Mooi

Geachte heer Izaks,

Bij deze deel ik U mede dat ik gaarne ook dit jaar weer lid wil zijn van de fanclub. Want ik vind het in één woord geweldig wat er allemaal voor gedaan wordt. Wat ik ook ontzettend mooi vind is dat er fans zijn die een plaat zoeken en dat hij nergens meer te krijgen is en om die mensen nou te helpen, dat vind ik nou mooi.

Zoals in het laatste fanblad, dat Joke de Ridder al zolang zoekt naar die plaat van Left Side. Nu ik heb dat meisje die plaat bezorgd en zo is dat meisje ook weer gelukkig. Begrijpt u wat ik bedoel? Dan wil ik U bij deze ook hartelijk bedanken voor het verzorgen van het

fanblad voor het afgelopen jaar, en veel sukses voor het nieuwe jaar en dat het maar lang zo door mag gaan.

J.G. Blom
Molenstraat 117
Soest

Knokken met de dekens

Beste Fanclub,

Ik ben 11 november 1971 voor het eerst naar een optreden van The Cats geweest in Rotterdam en ik vond ze live beter dan op de plaat. Ik kon het verschil horen omdat ik zes elpees van ze heb. Op 25 februari 1972 ben ik in Dordrecht naar The Cats geweest en toen vond ik ze weer beter dan in Rotterdam. Het was gezelliger. Ik kon toen met Piet, Theo en Arnold praten en ik had een schrift met foto's bij me. Ze vonden het erg leuk. Toen ze op 10 maart voor de TV zijn geweest heb ik zo gelachen met het lied „She's on her own”, toen Piet en Theo in de bedstee lagen te knokken met de dekens. Mijn vriendin zat ook zo te lachen, enorm! Mijn moeder zei nog: „Ik vind dit stukje leuk opgenomen” en iedereen was het daar mee eens. Het was ook leuk. Ik moet nu afsluiten want ik moet gaan afwassen.

Hanneke Bakker
Olivier van Noortstraat 5
Dordrecht

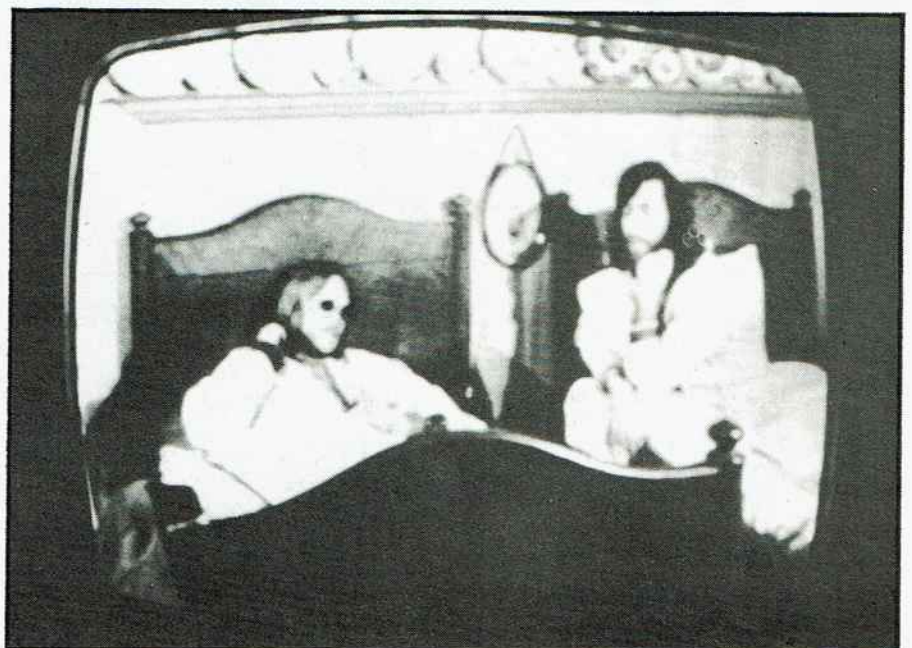
Ria Maquelin
Quadenoord 118
Rotterdam 26

Noodkreet

Beste redactie,

Zou het helpen een handtekeningenactie te beginnen om een live-elpee van The Cats op de platenmarkt te krijgen? Zo ja, zou u dan de volgende oproep in C(1)atspraak willen zetten: Wie wil er een live-elpee van The Cats op de platenmarkt? Stuur een briefkaart met handtekening naar onderstaand adres. Het moet lukken!

JAPANESE JEUGD ONTDEKT DE PALINGBEAT

VOLENDAM VIST NU NAAR DE TOPHITS

Nederlands hipste plaats begint Volendam te worden, het kleine dorpje aan het IJsselmeer dat zoveel beatbeoefenaars onder zijn bewoners telt. Niet minder dan tien groepen ondernemen vanuit de aloude vissersplaats hun tocht door heel Nederland. Alleen vist Volendam niet meer naar vissen, maar naar hits en fans. En de groepen slagen daar wonderwel in.

Een van Nederlands populairste groepen zijn dan ook de Cats, een groep die met iedere nieuwe single, die van hen wordt uitgebracht, de hitparade bestormt. Sinds korte tijd niet meer alleen in Nederland, want de palingbeat, zoals de muziek uit Volendam nog wel eens schertsend wordt betiteld, heeft ook weerklank in het buitenland gevonden.

De Cats zijn sinds enkele weken één van de best verkochte buitenlandse artiesten in Japan, waar hun eerste elpee een gretige weg heeft gevonden naar de harten van Japanse jongeren. En dat is toch wel een opmerkelijke prestatie van een groep uit een klein plaatsje.

LOKAALTJE

In een klein lokaaltje van de plaatselijke lagere school, waar zij driemaal per week hun nieuwe programma instuderen, sprak ik met de Cats over hun sukses in Japan. Waarom? „Het klinkt misschien

door Peter Horvers

vreemd”, zeggen de Cats, „maar we begrijpen zelf ook niet goed wat daarvan de reden is. We zijn zelf even verbaasd. Het is natuurlijk wel leuk om te horen.

Laatst was hier ook een Engelsman en die zei: „Je kunt aan jullie muziek en liedjes helemaal niet horen dat je geen Engelse groep bent”. En dat is natuurlijk wel een voordeel. Al onze platen zijn dan ook in Engeland uitgebracht. Ook in Duitsland en België en in Frankrijk trouwens ook. We wachten alleen nog op die ene grote hit in het buitenland. Laatst was hier ook een Amerikaan, die een radio-interview met ons kwam opnemen voor Japan”.

Het meest nieuwsgierig zijn de Cats er nog wel naar, hoe de naam „Cats” er in het Japanse schrift uitziet. Manager Jan Buys zegt: „Ik heb al gehoord dat we er rekening mee moeten houden, dat we binnenkort ook naar Japan zullen moeten gaan voor een toernee van enkele weken.

De jongens zullen dan wel vrij moeten nemen, want overdag werken ze gewoon. Ze treden alleen maar in hun vrije tijd op. Alleen maandag houden zij vrij. Maar dat zal wel geen moeilijkheden met hun bazen opleveren. Die zijn allemaal erg chauvinistisch. Die vinden dat sukses alleen maar prachtig”.

Hoewel de Cats in heel Nederland reeds op een grote schare bewonderaars kunnen rekenen, staat men in hun geboorteplaats nog wat nuchterder tegenover hun sukses. Lachend zegt één van hen:

„Volgens de mensen in Volendam hebben we nog nooit een leuk nummer gemaakt. Bij iedere nieuwe plaat die we maakten zeiden ze: „Dat is niets”. Alleen als het buiten Volendam wel een sukses bleek te zijn, en dat was iedere keer, dan kwamen ze schoorvoetend op hun woorden terug. Maar erg tevreden zijn ze nog steeds niet.

KRITISCH

De mensen in Volendam zijn erg kritisch. Wij zelf trouwens ook. Alleen het beste vinden ze hier goed genoeg. En daardoor krijg je, dat je oefent en oefent, tot dat je steeds beter gaat spelen. Doordat iedereen zo kritisch is, moet je eenvoudig wel erg goed zijn”.

In Volendammer kostuums hebben de Cats zich nog nooit vertoond. Ook niet voor een foto. „Dat vinden we niet leuk. Onze ouders lopen er wel in rond, maar over dertig jaar is het helemaal afgelopen. Alleen voor het buitenland zou het misschien wel kommersieel zijn. Voor Amerika bijvoorbeeld. Daar denken ze dat iedereen in Nederland in een Volendammer kostuum rondloopt”. De Volendammers lachen er eens smakelijk om.

MUZIEK

Hoewel hun geboorteplaats zelf nog wat terughoudend tegenover hun muziek staat, oogsten zij tijdens hun optreden in het land een laaiend enthousiasme. „Vooral in Noord-Holland gaat het vaak bijna hysterisch toe. Je ziet de jongens en meisjes aan het eind gewoon boven op elkaar op de schouders staan. „Niet dat ze vernieling aanrichten, maar hysterisch is het wel. En dat is wel leuk. Je weet soms niet wat je ziet. Maar na het optreden is het gelijk weer afgelopen. Zo hoort het ook”.

Telegraaf: 30 maart 1968

Clublied

Hilde Doornbos, Almalaan 15 in Jutphaas, heeft een lied over The Cats geschreven, waarvan we de tekst hierbij afdrukken. Het kan gezongen worden op de melodie van „Those where the days” van Mary Hopkin. Het lijkt ons wel leuk dit te maken tot clublied van The Cats Clan!

OOH, HOW GOOD THEY ARE

Once upon a time there was a boy,
who lived in the village of Volendam.
With Arnold he had a lot of joy,
and his name was Ceessie Veerman.

Refrein: Ooh, how good they are,
I hope they'll never stop
and stay at the top for some more years
Their name will always be in our memory,
They are The Cats and so they will stay!

After some time came Jaap en Piet.
Now they founded The Mystic Four.
With a drummer who was called Cees Moo'r.
The Blue Cats entered the world of beat.

Refrein: Ooh, how good they are, etc.

But Cees Mooyer didn't want to stay
And Theo Klouwer now came to the band.
Many hits The Cats have made in Holland,
And abroad they also often play.

Refrein: Ooh, how good they are, etc.

One way wind

Mit dem Abendwind kommen lieder von weit her übers Land,
und sie singen nur vom Frieden von Menschen Hand in Hand.
Lasz den Abendwind erzählen es ist so wunderschön.
Ja es klingt Fast wie ein Märchen das nie wirklich kann geschen.

One way wind, One way wind,
Leise flüstern die alten Bäume
One way wind, One way wind,
sie erzählen von alten Träumen
die nie in Erfüllung gehn
Met dem wind werden sie verwehn.

Und die Lieder singen weiter vom Frieden auf der Welt,
Und die wind ist ihr Begleiter unter'm weiten Himmelszelt,
Ja wir hören immer wieder und es klingt so wunderbar
wenn die Menschen sich nur Lieben werden Märchen einmal wahr.

One way wind, One way wind
Leise flüstern die alten Bäume.
One way wind, One way wind,
sie erzählen von alten Träumen,
wenn die in Erfüllung gehn,
kann der Wind sie nie mehr verwehn.

OVER DE ONDERDEUR

Stijntje: Hè, hè, min werk ies of!

Trijntje: Nou die koppies lait ik moar staen.

Stijntje: Weut je nag wet?

Trijntje: Joa maad, noe hew ik vamme man een nuuwe naamachien had. Dat is eulegoar 'n pracht. Je moet alliendeg moar je bien op 'n pedaal zette en dan is je jurruk al weur klaar.

Stijntje: En wet doe je nauw met die ouwe naamachien?

Trijntje: Ik dink dat ik die moar op de vliering zet, want je kenne nooit weuite.

Stijntje: Moar naw hew ik 'oord, dat je aauwe naamachiens bij die jonge van de Muuw bringe kenne, ook al binne te stikkent.

Trijntje: Wet moet die er dan mai?

Stijntje: Oh, weut je dan dat niet?

Trijntje: Aiet, oe moet ik dat nou weute?

Stijntje: Naw, dat zel ik je vertelle. D'r ies weuir ien of oare aksie beuzig in Purremerend en dueir hewwe ze de bedoeling om aauwe naamachiens te verzamele en dan bringe ze die nuir Vietnam. Dan kenne ze die arreme drommels tenminste een piesie bleid moake. Want wet dink je, az je de iene dag gewoan leuivetje leie en dat de oare dag je heussie in mekoar laat omdat er 'n bom op valle ies.

Trijntje: Joa, moar ik zel 'e effe haillegoar nuir Purremerend gain om vamme aauwe naamachien of te komme. Toe naw.

Stijntje: Nai, dat ies ook nie nodug, want die jonge van de Muuw oalt ze hier op. Az je 'm effe een seintje geuive, dan vliegt ie.

Trijntje: En woar weunt ie dan?

Stijntje: Op 't Geel in de Lambertustrait op nummer veif, dat ies vlak bie die aauwe kerrek.

Trijntje: Verrek, weunt ie daar?

Stijntje: Joa, dat ies vlakbie. De oare weuik bring in min machien daor heuin. We zelle ze bleid weuize.

Trijntje: Doar kumt toevellig me zeun Kloas an, die zelle ik effe heuin sture. Kloassie!

Te koop aangeboden:

STEREO PICK-UP

z.g.a.n., compleet met boxen.
Vraagprijs f 250,—.

Inlichtingen:

Hans van der Wereld,
Beethovenlaan 114, Leiden.

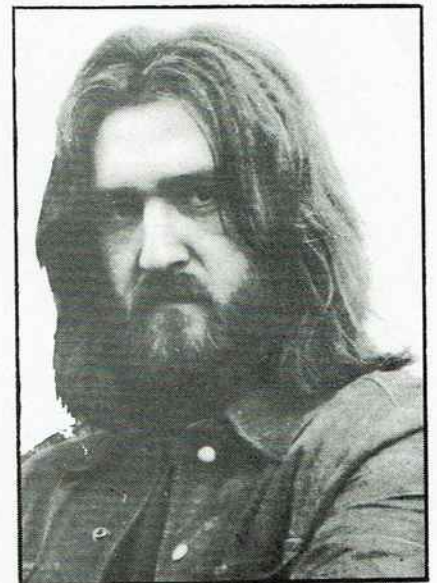
NEUWE ELPEE'S

KAZIMIERZ LUX C.S. Kazimierz Lux

De vorige formatie van Brainbox — met name het vijftal Lux/Reynen/Schuursma/de Queljoe/Smit — is opgestaan! Twee Brainboxen tegenwoordig? Nee, maar Kazimierz Lux heeft een solo-elpee opgenomen en hij wordt daarop begeleid door de vier vroegere Brainbox-leden. Er doen nog wel andere musici mee (Jan Vinnik, Ilya Gort, Jan Hollestelle, Hans Jansen en Steve Boston), maar je herkent overduidelijk het geluid van de oude Brainbox. Een geluidje wat de huidige Brainbox helaas mist. Daarom zijn we erg blij met deze elpee van Kazimierz Lux, want het is gewoon een nieuwe langspeler van de oude Breindoos! Mensen die fan waren van die legendarische formatie kunnen met een gerust hart deze elpee aanschaffen, want al wordt het dan een solo-elpee van Kazimierz Lux genoemd: voor ons is en blijft het een Brainbox-plaat. Prachtige composities zijn „Brown crystal”, „Companion” en niet te vergeten het laatste nummer van kant twee, „Delayed panic”, wat uitgebracht op single nog een grote toekomst op de hitlijsten tegemoet kan gaan — mits het dan ook gedraaid wordt door de H.H. DJ's!

Kazimierz Lux verdient meer dan erkenning door deze plaat! Dit alles (en zoals je nu wel door zult hebben IS het nogal wat!) stond onder de meer dan bezielende leiding van John Schuursma, die op eminente wijze de produktie voerde. Pierre Geoffroy Chateau (bekend van o.a. Catsplaten!) trad op als sound-engineer. Paul Elshout ontwierp de hoës, waarop monsterachtige figuren druk doende zijn met slangen, draken, hersenen en meer van zulk moois. Harvest SC056-24561

TOP TIEN VAN GEES VEERMAN

1. TWENTY CENTURY MAN (LP Muswell Hillbillies)	- Kinks
2. DOCTOR MY EYES (LP)	- Jackson Browne
3. SYLVIA'S MOTHER (single)	- Dr.Hook & Medicine Show
4. WITHOUT YOU (single)	- Nilsson
5. MEMORIES (single)	- Earth & Fire
6. GOOD MORNING (LP Fifth)	- Steve Miller Band
7. IF (LP Atom Heart Mother)	- Pink Floyd
8. HOLD ON IT'S COMING (LP)	- Country Joe
9. A MAN NEEDS A MAID (LP Harvest)	- Neil Young
10. OKLAHOMA USA (LP Muswell Hillbillies)	- Kinks

The Spencer Davis Group

De Spencer Davis Group mag dan door de concurrentie van Beatles en Rolling Stones niet de belangrijkste groep der 60-er jaren geweest zijn, hun sound is wel karakteristiek voor die tijd. Fel, eerlijk en indringend. Nog geen vier jaar bleef de groep in haar sterkste formatie draaien, maar de vijftig composities die in die korte tijd werden opgenomen hebben nog niets aan kracht ingeboet. Het beste bewijs daarvoor is ongetwijfeld het succes van de in december '71 uitgebrachte maxigold-single, die in drie weken een prima notering in de Nederlandse hitparade behaalde en een Spencer Davis revival op gang bracht in Nederland, België en Duitsland.

Augustus '63 ontstond in Birmingham de Spencer Davis Group. Voor die tijd leidde Muff „Mervyn” Winwood een 8-mans band, die op de toer van Duke Ellington en Count Basie draaide. Muffs broer Steve zat daarin achter de piano en zong van tijd tot tijd ook nog eens wat. Spencer Davis was zanger bij een traditionele jazz-band en vertolkte spirituals en gospels. Spencer, Muff en Steve jamden vaak met bands uit de omgeving en kwamen daardoor in contact met — ook al big band — drummer Pete York. Toen dit viertal in de eerste Birminghamse R&B-club, „Golden Eagle Public House”, een vast engagement kreeg, was de geboorte van een veelbelovende groep een feit. Muff ging bass spelen en hing zijn 6-snarige gitaar aan de wilgen; Steve ging als eerste pop-jongen in Engeland achter de Hammond zitten; Spencer beperkte zich tot de slaggitaar en incidentele zang (de solo's aan Steve overlatend); terwijl Pete wat effectiever dan voorheen het drumstel moest bewerken.

„FULLPROF”

Steve's zestiende verjaardag betekende, dat de Spencer Davis Group „fullprof” kon gaan draaien en dat gebeurde dan ook vrijwel gelijk met de release van de eerste single „Dimples” in april '64. Drie niet al te gek succesvolle singles later („I can't stand it”, „Every little bit hurts” en „Strong love”) besloot producer Chris Blackwell een kompositie van de Jamaicaanse zanger Jackie Edwards op te nemen. In november '65 werd dat „Keep on running” uitgebracht met waanzinnige resultaten... Nummer één noteringen in Engeland en een flink aantal andere Europese landen! Vier zo mogelijk nog grotere krakers volgden. „Somebody help me”, maart '66, bereikte de eerste plaats in N.M.E.'s top 30. „When I come home”, juli '66, werd nr. 2. Een door Jimmy Miller ge-remixte versie van „Gimme some loving” stookte de Amerikaanse top 100 in. Jimmy Hiller tekende ook voor de productie van de laatste op 20 januari '67 in Engeland uitgebrachte single „I'm a Man”, die ook nummer 2 werd.

Steve Winwood, uitgeroepen tot wonderkind, kreeg toen de Spencer Davis Group zich tot de populairste Britse bühne-formatie had opgewerkt, nogal wat sessionwerk. Zo speelde hij onder de naam Steve Anglo met Eric Clapton in de groep Powerhouse, waarvan prima

werkjes te horen zijn op de Elektra-elpee „What's shaking”. Een singletje van de Anglo's, bestaande uit hoofdzakelijk Steve en Jimmy Miller, bereikte zelfs nog eens de Engelse top 20: „Incense”. Begin '66 jamde Steve vooral met de door Spencer Davis ontslagen roadie Dave Mason, fluitist Chris Wood en drummer Jim Capaldi. Hij bracht dit trio zelfs mee naar de studio om de percussie op „I'm a man” te doen.

TRAFFIC

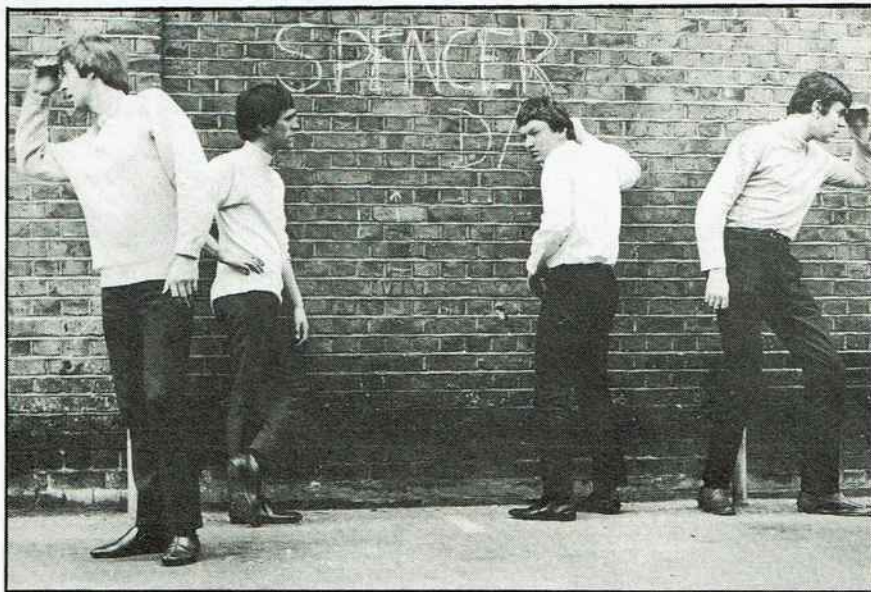
Net toen de Spencer Davis Group met United Artists een kontrakt had gesloten voor het maken van de sound-track voor „Mulberry Bush”, besloot Steve, dat zijn muzikale ideeën beter met Chris, Dave en Jim verwezenlijkt konden worden en richtte hij Traffic op. De Spencer Davis Group moest het daarom vanaf april '67 zonder de gebroeders Winwood stellen en zakte na twee kleine hitjes met „Time seller” en „After tea” steeds verder weg in

de vergetelheid. Wat Steve betreft, zijn weg door de popgeschiedenis wordt afgebakend door genoegzaam bekend veronderstelde mijlpalen met de opschriften „Traffic”, „Blind faith”, „Ginger Baker's Airforce”, „Mad shadows soloprojekt”, „Traffic II”, „Welcome to the canteen” en „Traffic III”.

Het roemruchte verleden van de Spencer Davis Group is nog steeds de moeite van het ophalen waard. Alleen al Steve's doorleefde zang, zijn scheurende gitaarwerk en prima komposities maken die oudjes van die gouwe ouwe formatie tot een genot. Het ligt in de bedoeling om vrijwel het complete repertoire van de indringendste groep der zestiger jaren met een aantal re-releases weer in de handel te brengen. Voorlopig is het onderstaande werk al weer volop verkrijgbaar.

„SPENCER DAVIS GROUP - GIMME SOME LOVIN’”: Keep on running. When a man loves a woman, Take this hurt of me, Georgia on my mind, You must believe me, Here right now, When I come home. I'm a man, On the green light, Please do something. Together till the end of time, Look away, Midnight Special, Strong love, Watch your step, Gimme some loving (Eng. versie). Island LP 85897 HT. f 13.50.

EVERT WILBRINK

Uit „De Gazet van Turnhout”:

In de Belgische krant „De Gazet van Turnhout” lazen we het volgende:

Je kan er maar niet achter komen hoe je de Cats moet betitelen! Eerst wakken ze de indruk van een popgroep te zijn, dan weer rooien zij het à la Bee Gees. Hoe dan ook, professionals zijn het! Dat wordt met deze langspeler nog eens extra onderstreept. Numers als „One way wind” zijn te bekend om nog echt in hun pure waarde te worden geapprecieerd. Maar „My friend Joe” en „Dance, dance” zijn echte gillers. De Cats bezitten dan ook een puik stel stemmen. Een opvallend veelvuldig gebruik wordt gemaakt van de akoestische gitaar. Het elektrische geweld lijkt hoe langer hoe meer verbannen. Een zeer treffend nummer in die zin is „Lonely nights”. „If you'll be my woman” bewijst nogmaals dat je met deze elpee een gelukkig koopje zal doen.

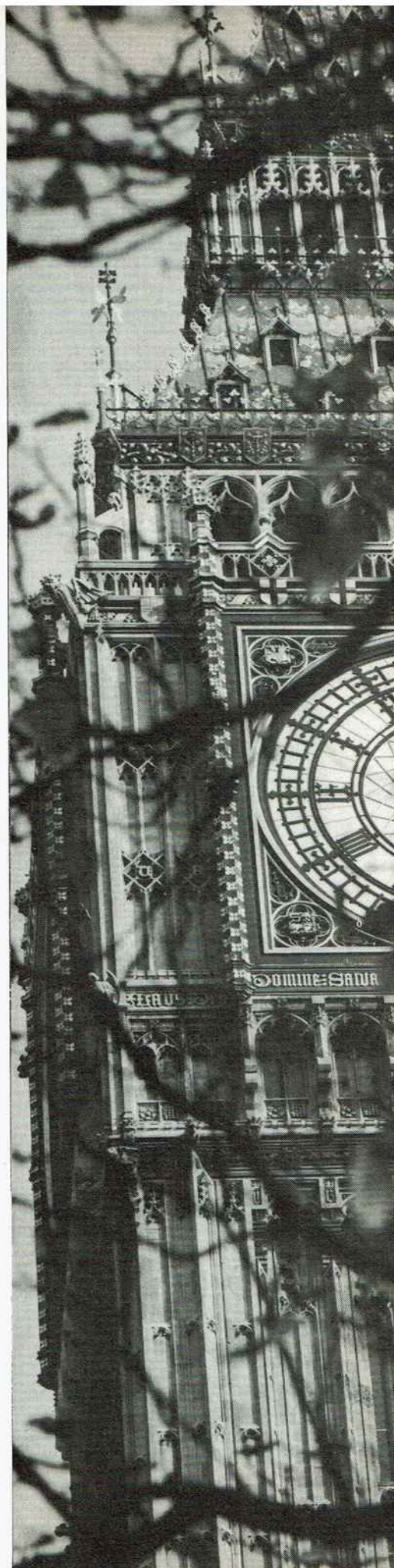
ga eens met vakantie naar Londen!

Stad van tradities, „waar alles kan”

Londen, de acht miljoen inwoners tellende hoofdstad van het Verenigd Koninkrijk, is een fijne stad om er een paar weken vakantie door te brengen — zeker ook voor jongeren. Wanneer je niet houdt van de Spaanse zon, waar gedurende de zomermaanden zo'n beetje half Nederland op af gaat, en wanneer je eens „iets anders” wilt, ga dan eens naar Londen. Er is daar zoveel te beleven en te zien, dat een paar weken nog veel te kort zijn. Een bekend spreekwoord zegt: Wie eenmaal Londen bezocht heeft, komt er een keer terug. Daar zit veel waars in. Veel mensen die er een keer geweest zijn, werden onweerstaanbaar aangetrokken tot de „swinging city” en ze zijn er soms méér dan eens terug geweest. Ook jonge mensen! Londen is namelijk de stad waar „het” allemaal begon en waar „het” allemaal gebeurt. Je kunt er rustig door de straten wandelen in de meest opzichtige kleding, niemand die er iets van zal zeggen en nog eens naar je omkijkt als men je passeert.

De goedkoopste en eenvoudigste manier om in Engeland te komen is om de boot van Hoek van Holland naar Harwich te nemen, een zeereisje wat ongeveer 6 à 7 uur in beslag neemt. Van Harwich naar Londen is nog anderhalf uur met de trein. Wanneer je in de haven van Harwich

aankomt en naar het station gaat, dan waan je je helemaal in de sfeer van 1900: antieke lantaarnpalen, een ouderwetse restauratie waar je al kunt kennismaken met de Engelse „koffie”: grote koppen met weinig koffie en heel veel melk. En stoomtreinen, waarvan Engeland er nog zoveel kent.

Het treinreisje naar Londen gaat niet zo heel erg snel. Zodoende heb je mooi de gelegenheid om het typisch Engelse landschap te bekijken. Het is een heuvelachtige streek, waarin kleine dorpjes liggen die met elkaar verbonden worden door smalle bochtige weggetjes. Er zijn opvallend weinig spoorwegovergangen, wanneer er een weg gekruist wordt gaat de trein over een viaduct. Al gauw kom je dan in de buitenwijken van Londen. Allemaal grauwe fabrieken, veel rook, oude woonwijken. Dan stopt de trein op het eindpunt, Waterloo Station. Het is daar een grote drukte, het Centraal Station in Amsterdam is er niets bij. Buiten het station zie je dat je echt in Londen bent: knalrode dubbeldeksbussen zoeken hun weg door het drukke maar ordelijke verkeer. Vele mensen staan in lange rijen op een taxi te wachten. Die zijn ook heel anders dan hier, grote zwarte sjeke Austins, waar je bijna recht op in kunt staan. Voorin naast de chauffeur kun je je koffers kwijt. En dan ga je mee in de Londense verkeersstroom. Je kunt natuurlijk ook met de bus naar je hotel, en wanneer je dan boven gaat zitten zie je Londen op z'n best. Nu we het toch over de Londense bus hebben: je kunt een zeer voordelig „please as you go” ticket kopen. Op vertoon van deze kaart, die ongeveer twee tientjes kost, kun je een week lang onbepaald gebruik maken van de bussen en de underground. De underground moet je nemen als je snel ergens heen wilt, maar neem er wel de tijd voor om uit te vinden hoe het werkt. Elke lijn is aangegeven met een andere kleur. Vraag op het station een plattegrond van het lijnennet. Wanneer je in een verkeerde trein bent gestapt, ga er dan in het eerstvolgende station weer uit. Vijf minuten later komt er weer een andere trein.

HOTELS

Londen heeft erg veel hotels, in vele prijsklassen. Wanneer je met de Mij. Zeeland één of twee weken naar Londen gaat, dan kun je kiezen uit een heel programma, met als goedkoopste mogelijkheid logies in het Atlas Hotel, in West Londen. Dit hotel ligt in een rustige buurt in de omgeving van Hyde Park. Er zijn vele hotels, dus je hebt keus te over. Vlakbij is een station van de Underground (Earl's Court) en hiervandaan ben je in een wip in de „city”. Er

zijn naast hotels ook veel jeugdherbergen en studentenherbergen. Hier is meestal in de vakanties plaats en men stelt vaak als regel dat je er minstens één week blijft. British Travel Association, 64 St. James Street, geeft je alle inlichtingen. Voor de goedkoopste hotelletjes moet je zoeken in Bayswater en Paddington.

ETEN EN DRINKEN

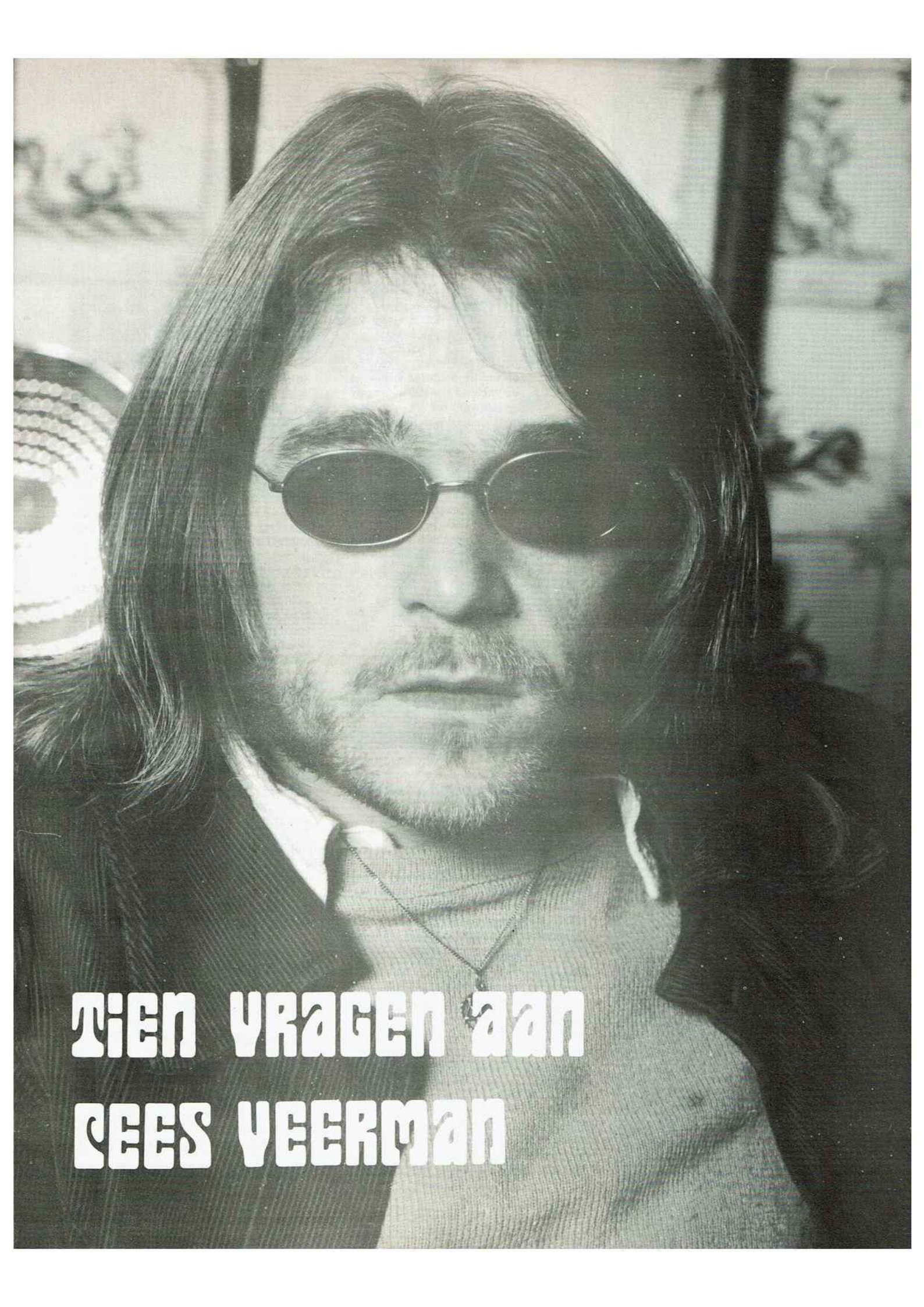
Een echte Engelsman begint de dag met een zeer stevig ontbijt. Dat bestaat dan uit ham and eggs, brood, thee of koffie, porridge (stijfgekookte rijst waar je lepel recht op in blijft staan!) en natuurlijk corn flakes. Als je dat dan op hebt, dan heb je het gevoel dat je die dag niet meer hoeft te eten. Maar wanneer je de hoteldeur achter je hebt dichtgetrokken en de stad bent ingegaan, lust je gauw weer wat. Je kunt dan bijv. terecht in een Wimpy Bar, waar je heel goedkoop en toch lekker kunt eten. Er zijn er zeer veel over heel Londen verspreid en het is er altijd aardig druk.

Lunchen kun je ook in een pub doen, waar er zo'n 7000 van zijn. Keus genoeg dus! Drinken kun je er ook, het meest bier, whisky en gin. Voor een diner kun je natuurlijk ook in je hotel terecht, maar hier krijg je gewoon gebakken aardappelen, groente en een „toetje”. Veel leuker is het om te gaan eten in één der vele restaurantjes in Soho, dé uitgaanswijk van Londen (waar je 's morgens om 9 uur al terecht kunt voor een striptease!). Maar we hadden het over eten. Er zijn Chinese, Franse, Italiaanse, Griekse, Duitse, Spaanse, Joodse, Oosteuropese en Turkse restaurants, waar je heel smakelijk kunt eten, van goedkoop tot duur. Eén van de Italiaanse restaurants is eigendom van de vader van Cat Stevens, en ook Cat heeft hier vroeger weleens met borden ravioli en spaghetti rond gelopen.

WINKELN EN CLUBS

Er is in Londen geen Hema, Bijenkorf of V & D. Veel groter en imponanter is Selfridges in Oxford Street. Oxford Street mag je trouwens toch niet overslaan, samen met Regent Street dé winkelstraat van heel Londen. Het is

VERVOLG PAGINA 13

**Tien vragen aan
REES VEERMAN**

CONTACT MET ANDERE NEDERLANDSE BEATGROEPEN:

„Hebben we niet zo erg. We hebben weleens wat gesproken met Motions en Golden Earring, maar dat was tijdens een radioprogramma en een TV-uitzending. Verder hebben we eigenlijk alleen contact met de Ro-d-ys”.

VOLENDAM:

„Nou ja, een leuk plaatsje hè? Ik geloof eigenlijk dat onze eerste platen goed hebben gelopen omdat we uit Volendam kwamen. Dat zeiden ze ook steeds door de radio. We zijn hier natuurlijk erg populair, maar sinds we landelijk wat zijn gaan doen hebben we nooit meer in Volendam gespeeld”.

WERK:

„We werken allemaal nog bij een baas en treden twee keer per week op. We zouden wel vier keer per week op kunnen treden als we alle aanvragen aannamen, maar daar hebben we geen zin in. We hebben er wel over gesproken om beroeps te worden, maar het leek ons beter het maar zo te houden”.

REPETEREN:

„Doen we erg veel. Driemaal per week. Dat moet je wel doen om het repertoire bij te houden. Wim Jongbloed arrangeert veel en zoekt de stemmen uit, ook voor de plaat. We hebben wel vaak eigen ideeën en daar houdt hij altijd rekening mee”.

POPULARITEIT:

„Ik persoonlijk til er niet zo zwaar aan. Ik krijg wel brieven van meisjes, maar dat zegt me natuurlijk niets. Ik geloof dat ik er later wel aan terugdenk en dat je het dan wel leuk vindt. Populariteit mis je pas als je het niet meer hebt”.

PALINGSOUND:

„Dat is volgens mij een persoonlijke grap van Joost den Draayer. Ik vind het wel leuk gevonden. We vinden het in ieder geval niet vervelend dat ze het zeggen”.

LASTIGE FANS:

„Och, dat valt wel mee. Het is een keer gebeurt dat m'n moeder me op kantoor belde en zei: „Er staan dertig meisjes voor de deur die een foto met handtekening van je willen, wat moet ik met ze doen?” Ik ben toen naar huis gekomen en het was erg gezellig”.

MODE:

„Dat is natuurlijk erg lastig voor een Volendammer omdat je bij ons niets kunt kopen. Meestal doe ik dat eens per maand in Amsterdam”.

HITPARADE:

„Voor de groep zeer belangrijk. Je merkt het direct met de aanvragen als je in de hitparade staat. Ik vind alleen dat zo'n hitparade een vertekend beeld geeft. Wij zijn bijvoorbeeld in Noord-Holland erg populair. Daar vliegen onze platen de deur uit. Ik weet bijna zeker dat ze geen platenzaken hier in de buurt bellen voor de gegevens voor de hitparade. Als je nu uit Den Haag komt zit je alweer veel beter want daar bellen ze misschien wel drie, vier zaken voor gegevens”.

DRINKEN:

„Als we werken drinken we nooit. Er zijn orkesten die na een optreden half dronken de bus instommelen. Dat gebeurt bij ons niet, we werken erg serieus. Buiten het werk om lust ik hem wel. Ik geloof dat het wel goed is. Je moet toch afreageren...”.

Televizier, 23 september 1967.

Udo Jürgens

Een leven vol tegenstrijdigheden

De Duitsers zijn trots op hem alsof hij een landgenoot is; voor de Oostenrijkers is hij een nationale held.

In heel Oost-Europa juicht het publiek hem fanatiek toe en hij is het grote idool van de westduitse jeugd. Twaalf jaar geleden, toen hij in Duitsland nog maar nauwelijks de huur van zijn gemeubileerde kamer kon verdienen, waren de Belgen en Hollanders al idolaat van zijn „Jenny”. Hij begon zijn carrière als komponist van wereldsuksessen, thans is hij Duitslands meest internationale zanger.

Zijn levensgeschiedenis zit vol tegenstrijdigheden. Hij houdt niet zo erg van al die toestanden in de show-business en soms vertelt hij dat enkele ingewijden ook wel; hij is bleu en ontoegankelijk, maar tegelijk trots en sceptisch; hij is zich zijn mannelijke aantrekkingskracht ten volle bewust en desondanks jongensachtig galant; een man die met zijn 37 jaar op eenzame hoogte staat in de Duitse show- en muziekwereld.

Udo Jürgens praat graag over zijn volle zalen, de steeds grootsere plannen, de nog steeds geweldige platen-verkoop. Maar ook denkt hij nog vaak met afschuw terug aan de lange jaren van vernedering door de producenten. Zelfs nu nog kan hij woest op zichzelf worden, dat hij voor de goedkoopste derderangs films geld heeft aangenomen en dat hij tot zesmaal toe vreselijk slechte rollen in ontzaglijk slechte films, bijzonder slecht speelde.

Later werd dat allemaal anders. Von Karajan zat, tijdens een Udo-concert in de Berliner Philharmonie, de maat mee te tikken. De „Queen of Jazz”, de mooie Nancy Wilson laat hem haar songs schrijven. Annelies Rothenberger smeekte hem om enkele komposities, die ze zonder dralen op de plaat zette met het beroemde Wiener Symphoniker. En Kiesinger, toen nog kanselier, vroeg hem te komen dineren.

„WARUM NUR, WARUM”: 70 VERSIES

Udo heeft veel verplichtingen en hij accepteert ze. Maar hij maakte in de loop der jaren ook veel vrienden in de muziekwereld, onder wie Gilbert Bécaud, Peter Alexander en Adamo. Een erg nauw contact heeft hij met Matt Monro, die vier engelstalige hits maakte met Udo-komposities. Andere bekende artiesten die zijn nummers op hun repertoire namen zijn: Sarah

Vaughn, Françoise Hardy, Brenda Lee, Sacha Distel, Catharina Valente en Jean Claude Pascal. Alleen al van zijn „Warum nur, warum” werden als „Walk Away” (in 70 versies) meer dan twee miljoen exemplaren verkocht.

Ondanks dit alles heeft ook Udo het probleem van elke scheppende artiest: wat volgt nu, welke nieuwe ideeën, invallen krijg ik? Daarbij zoekt hij steun bij beroemde collega's door regelmatig hun werken te beluisteren. Hij is gek op klassieke muziek, houdt vooral van de stijl van pianist Friedrich Gulda en kan niet genoeg krijgen van de komposities van Tsjaikowsky. „En, zegt Udo, voor Leonard Bernstein kniel ik”.

BEGENADIGD PIANIST

Udo Jürgens is een begenadigd pianist, die met succes het conservatorium doorliep voor de vakken piano en compositie-leer.

Als komponist maakte hij, vooral met tekstdichter Walter Brandin samen, vele grote successen, die bij geen enkel konsert op het programma kunnen ontbreken.

Udo is een unieke figuur in de muziek wereld. Naast zijn successen als pianist en komponist is hij ook vooral een groot zanger en showman. De beste begeleider van Udo-komposities is Udo Jürgens! En dat alles heeft hem geen windeieren gelegd, na al die jaren. Toch leeft de van geboorte Oostenrijker zeer eenvoudig, gezien zijn middelen. Wellicht een overblijfsel van zijn achtergrond. Udo is namelijk afkomstig uit een welbemiddelde familie, welke zich aanvankelijk beslist een heel andere voorstelling van Udo's maatschappelijke carrière had gemaakt.

Udo is gelukkig getrouwd met Panja, ze hebben een zoon en een dochter: Johnny en Jenny. Maar hij ziet ze weinig, te weinig, vindt hij zelf. Toch zou Udo zich voorlopig niet kunnen verzoenen met een echt huiselijk leven. „Hoe lang ik nog zal doorgaan met mijn konserten en toernees? Ik weet het beslist niet. Maar ook al zou ik daarmee stoppen, komponeren zal ik, zolang mij iets invalt”.

Voorlopig heeft Udo nog grootse plannen. Na de marathon-toernee (222 konserten) door Duitsland, Oostenrijk en Zwitserland, de succesvolle toernees door Zuid-Amerika en Zuid-Afrika volgen weer nieuwe trips. Zo is Udo Jürgens. Hij maakt niet muziek, hij is muziek! Vandaar.

RITA VAN GELDER

Fanclub: Tesselschadelaan 1 te Zeist, Tel.: 03404-18260.

GA EENS MET VAKANTIE NAAR LONDEN

VERVOLG VAN PAGINA 9

heerlijk rondstappen op Kings Road, waar popartiesten van naam hun „inkopen” doen, Portobello Road en in iets mindere mate het enkele jaren geleden zo populaire Carnaby Street.

Je kunt in Londen voor enkele gulden terecht in vele clubs, waar grote groepen van naam optreden, die je in Nederland maar zelden kunt beluisteren. De Marquee Club in Wardour Street is er één van wereldfaam. Dan is er nog Revolution, op Bruton Place. Er zijn er nog veel meer, maar bovenstaande zijn wel zo'n beetje de bekendste. Koop — om te kijken „waar wie optreedt” — New Musical Express.

WAT IS ER NOG MEER TE DOEN?

Nou, te veel om op te noemen! Ga eens een middagje naar de Tower en ga met de stroom mensen mee de kelders in, de Engelse kroonjuwelen bekijken. Ga op zondagmorgen naar de speakerscorner bij de ingang van Hyde Park. Wandel eens over Abbey Road. Op nummer 3 is een grote EMI-studio, waar de Beatles, Pink Floyd, Pretty Things etc. platen opnemen. Vlakbij staat het huis van Paul McCartney. Bezoek Madame Tussaud in Baker Street, het fantastische wassenbeeldenmuseum, wat je gezien moet hebben. Het hoogste punt van Londen, de 150 meter hoge GPO-toren ('s avonds!). **We doen maar een greep uit de vele mogelijkheden die er zijn. Je moet zelf maar eens een programma opstellen. Smaken verschillen nu eenmaal! Prettige vakantie in Londen!**

HANS VAN DER WERELD

Voor wie méér wil weten over Londen is er het kostelijke gidsje van Peter Brusse, „Neem nou Londen”, een uitgave van Bruna-Utrecht. Prijs / 6,50.

ENGELAND POPULAIR BIJ DE JEUGD

Een onderzoek naar het reispatroon van jeugdige Europeanen, dat werd uitgevoerd door de BTA geeft wat Nederland betreft het volgende resultaat te zien. Onder de jeugd wordt de groep 16-24 jaar verstaan. Men schat dat Nederland 2,1 miljoen jongeren in die groep telt. In 1970 bezochten 90.000 jonge Nederlanders Engeland. De periode juli-september was veruit favoriet en wel bij 53%.

hallo!

Met dit nummer van C(l)atspraat sluiten we de vierde jaargang af. We begonnen de uitgave van het fanblad in september 1968, net toen „Times where when” de grote landelijke doorbraak van The Cats betekende. Sindsdien hebben we 24 fanbladen gemaakt.

We vragen ons steeds weer af — als we een nieuw fanblad gaan maken — wat we er nu weer in moeten zetten. Er is altijd wel wat over The Cats te vertellen, maar iedere twee maanden een heel blad vullen is geen geringe opgave!

Daarom leek het ons wel leuk om jullie eens iets van vroeger voor te schotelen, artikelen uit de Nederlandse pers die jullie The Cats tonen zoals ze toen nog niet waren: internationale sterren! Dat het internationaal allemaal wel wat zou gaan worden werd door diverse journalisten toen wel voorspeld, en ze hebben nog gelijk gekregen ook! Van Arnold kregen we zijn hele „Cats-archief” mee: twee grote dozen vol met knipsels, foto's, plakboeken enz. Daaruit zullen we zo nu en dan iets gaan publiceren: de interessantste artikelen uit de Nederlandse pers. In dit nummer van C(l)atspraat een verhaal uit de Telegraaf en iets uit Televizier, respectievelijk uit 1968 en 1967.

We hopen dat jullie het leuk vinden eens iets uit het verleden van The Cats te horen. Laat ons ook eens weten hoe je over al die zeldzame foto's denkt, die we vanaf heden in C(l)atspraat gaan publiceren!

Hans van der Wereld

Het seizoen oktober-maart trok 23% jeugdige vakantiegangers. De gemiddelde verblijfsduur bedroeg iets meer dan 14 nachten. Tweederde kwam alleen op vakantie, 12% op familiebezoek en 9% om een cursus Engels te volgen aan één van de talenscholen. Frankrijk en West-Duitsland voeren het Europese peloton aan, met respectievelijk 170.000 en 140.000 jonge toeristen. Finland (8000) en Portugal (6000) sluiten de rij.

Na inspiratie door dochter:

Cor Veerman nam „Barbara” op

VOLENDAM - Hoe verschrikkelijk muzikaal Volendam is, bleek nu weer voor de zoveelste maal: de bassist van de George Baker Selection — met de oer-Volendamse naam Cor Veerman — heeft een soloplaat opgenomen. Luisterend naar het plaatje — „Barbara” getiteld — wordt door de sound al gauw duidelijk dat die „typisch” Volendams is: een mooie ballade, ondersteund door vele strijkers en vooral violen.

„Dat heb ik zelf ook wel ingezien en ik heb die opmerking al meerdere malen gehoord. Maar ik heb het eigenlijk bewust gedaan. Juist op dit moment duurt het aardig lang voordat The Cats met een nieuwe plaat komen en nu hoop ik een beetje dat de Catsfans mijn plaat kopen...

Alles begon ruim een jaar geleden toen ik over mijn dochter Barbara een liedjeschreef. Ik zat net in de George Baker Selection en heb het liedje aan de andere jongens van de groep laten horen. Ze vonden het wel aardig, maar niet geschikt om door de George Baker Selection opgenomen te worden. Toen heb ik het laten horen aan mensen van onze platenmaatschappij Negram en hen gevraagd of ik het zelf op mocht nemen als soloplaatje. Maar daar zagen ze helemaal niets in. Ik was niet van plan die kompositie zomaar weg te gooien, ik wilde er beslist iets mee doen. We hebben het toen op de band gezet en ik heb gezegd: probeer er één of andere platenmaatschappij voor te interesseren. Nou, dat ging erg snel. Reeds de andere dag werd ik opgebeld door Ariola of ik maar zo snel mogelijk naar hen toe wilde komen. Wel, dat heb ik gedaan. Er werd een arrangeur bijgehaald en het resultaat was dat de plaat er na twee weken was”.

GROOTS AANGEPAKT

De plaat vermeldt niet de naam van Cor Veerman als de zanger, maar Alan Decker. „Dekker” is Cor's Volendamse naam, aangezien er tientallen zo niet honderden Veermannen in het dorp wonen. Bijnamen horen er daar gewoon bij, om verwarring te voorkomen. „Alan” werd gebruikt om de

naam ook voor buitenlanders uitspreekbaar te laten zijn. Want Ariola pakt de zaken groots aan.

„Het is maar een klein maatschappijtje en je krijgt er daardoor alle aandacht. Als je toch soms ziet wat voor platen er soms regelrecht de mist ingaan, omdat er helemaal geen promotie voor werd gedaan!”

Ariola besteedde in haar persberichten ruim aandacht aan Alan Decker. Dat ze aardig heil zien in „Barbara” moge blijken uit het feit dat het plaatje zal worden uitgebracht in Engeland, Duitsland, Oostenrijk en Zwitserland. Dat is nog niet alles, want Cor kreeg van Ariola een kontrakt om in de loop van dit jaar nog drie singles op te nemen (de tweede verscheen zojuist onder de titel „Lady Mary”) en als die goed verkopen, worden de vier singles gevolgd door een LP!

NIET VOOR ANDEREN

„Ik kan wel songs schrijven, maar niet voor anderen”, vertelt Cor Veerman in *De Smederij*, één van de tientallen bars die Volendam kent. „Voor de George Baker Selection zou ik niets kunnen schrijven. Songs, zoals de hits die we met de groep maken, kan ik echt niet schrijven. Maar wat dat betreft is Hans Bouwens (George Baker) een succesvolle komponist”.

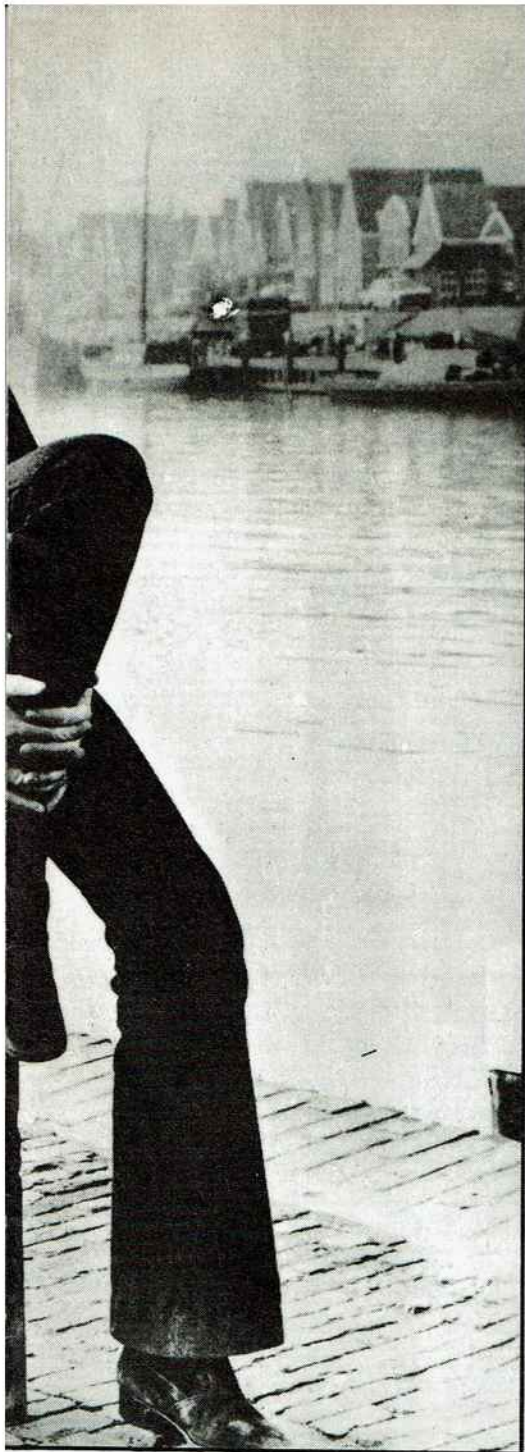
Daar in *De Smederij* — waar tijdens ons gesprek met Cor Veerman allengs meer Volendammers zich aan de bar zetten — blijkt Cor een gezellige prater, die openhartig vertelt over zijn muzikale loopbaan, die begon toen hij op 14-jarige leeftijd één van de oprichters was van de Beat Boys, de tegenwoordige Left

Side. Op de Left Side heeft de B-kant van Cor's eerste soloplaat betrekking, of liever gezegd: zijn broer Jan, die als drummer eveneens deel uitmaakte van deze populaire formatie. De B-kant heet „June-26”. Cor: „Mijn broer overleed aan bloedziekte toen hij 18 jaar was. Dat was op 26 juni en „June-26” gaat over dit gebeuren, wat een zware slag voor de Left Side was”.

Vlak na de opname van de eerste Left Side plaat — „Confusion in my mind” — verliet Cor deze groep. Hij ging toen naar de groep Alles, maakte met die groep de plaat „Murdock 9-6182”, een kompositie van George Kooymans.

„We waren nog jonge jongens en je gaat dan, wanneer je eerste plaat een hitje wordt, al gauw gemakkelijk denken: we

hebben het gemaakt. Maar dat is niet waar. Het bleek met Alles helemaal niet zo lekker te gaan. We kochten een installatie van zo'n f 45.000,— en daardoor verdienden we met de optredens weinig of niets want na iedere optreden moest een aanzienlijk deel van de gage naar de bank voor de aflossing van die installatie. We kregen onderling ruzies, ik trouwde in die tijd en dat was zo'n beetje het einde van Alles".

UIT DE MUZIEK

Cor Veerman liet de muziek voor wat het was en ging weer „in de bouw". Ook omdat zijn vrouw er genoeg van had dat hij ieder weekend weg was. „Bij de Left Side en Alles waren we semi-prof. Dat kan eigenlijk niet, daar ga je door kapot. Je kunt geen twee bazen dienen".

Maar de muziek liet hem toch niet met rust en hij zei gretig „ja" toen Jaap Buys (manager van de George Baker Selection) Cor vroeg om bassist Jan Visser te komen vervangen. Ook Cor's vrouw stemde toe dat haar man zich weer aan de muziek ging wijden.

„Nu zit ik er alweer ruim een jaar bij en ik heb er nog geen moment spijt van gehad. De onderlinge verhouding in de groep is geweldig goed, al is het nog niet zo lang geleden dat er sprake was van het uit elkaar gaan van de George Baker Selection, wist je dat? Dat was in een tijd dat we niet zo erg veel werk hadden en ja, dan verdien je ook minder, dat is logisch. Maar momenteel is de crisis weer voorbij en gaat het nu beter dan ooit".

Ons gesprek komt dan op groepen die in moeilijkheden verkeren. „Wanneer een groep op een gegeven moment wat minder in de belangstelling staat, moet je sterk zijn om toch gewoon door te kunnen gaan. Een mooi voorbeeld is Harmen Veerman van de Left Side. De platen van de Left Side doen niet zo erg veel, alhoewel die gewoon erg goed zijn. Maar Harmen is zo op en top musicus, zo nauw verbonden met de Left Side dat hij stug door gaat, hit of niet. Kijk, dat bewonder ik!" Deel uitmakend van de George Baker Selection — waarin Cor de basgitaar bespeelt — heeft hij nu één elpee en drie singles opgenomen. „Singles van ons worden uitstekend verkocht, maat de elpees valt tegen. Ik weet niet hoe dat komt".

Wanneer we vertellen dat we de laatste elpee van de George Baker Selection, „Now!" erg goed vinden, zegt Cor: „Daar hebben we lang aan gewerkt en alle stukken die er op staan waren eigenlijk bestemd om ooit nog eens op single te worden gezet. Maar er moest een nieuwe elpee komen en toen zijn we gaan selecteren van: dit kan op de elpee en dat bewaren we nog wel eens voor een B-kantje".

NEGRAM WIL NU WEL

Om terug te komen op Cor's solo-activiteiten: kan hij nu zomaar bij Ariola een plaat opnemen, terwijl hij onder kontrakt staat bij Negram, als deel van de George Baker Selection?

„Negram zag niks in „Barbara" zoals ik je vertelde. Ik heb toen gezegd: OK, dan zoek ik een andere maatschappij. Nu Negram ziet dat er door Ariola aardig werk van me wordt gemaakt verandert Negram opeens van houding. Nu willen ze praten en de hele zaak nog eens bezien".

Buiten zijn aandeel in de George Baker Selection en het komponeren van liedjes bemoeit Cor zich opvallend weinig met muziek. „Ik heb wel platen, maar draai ze weinig. Dat komt ook omdat ik daar weinig tijd voor heb. Als ik naar een plaat luister, dan is het graag naar één van Toon Hermans of van Jaap Fischer. Dat spreekt me wel aan".

Dát is Cor Veerman, alias Alan Decker: een fijne, gezellige prater die ondanks zijn al lange carrière in de popbusiness en die met de George Baker Selection vooral in Italië triomfen vierde met beide benen op de grond staat. Dat is trouwens een verschijnsel de Volendammer eigen. Al pratend met Cor Veerman in een Volendamse bar tikt de klok sneller dan gewoonlijk, lijkt het. Het wordt al donker als we eens opstappen en we in ons autootje het fameuze dorp, dat zoveel muziek in zijn inwoners doet, achter ons laten.

HANS VAN DER WERELD

„Barbara"/„June 26" Ariola 10887 AT
„Lady Mary"/„Dreams"
Ariola 12121 AT

C(I)atspraak

TWEEMAANDELIJKE UITGAVE VAN
FANCLUB „THE CATS CLAN"

PRESIDENT: ERIC JAAP IZAKS
REDAKTIE: HANS VAN DER WERELD
ADMINISTRATIE: TINEKE IZAKS
REDAKTIE EN ADMINISTRATIE:
OUDHEUSDENSTRAAT 18
BADHOEVEDORP
ABONNEMENTSPRIJZEN:
NEDERLAND f 7,50 per jaar
BELGIE 110 Fr. per jaar
GIRONUMMER: 1261713 t.n.v.
E.J. IZAKS TE BADHOEVEDORP

AAN DIT NUMMER WERKTEN MEE:
KEES DE BAKKER/CBS
„NIEUW VOLENDAM"
IRIS WALSTRA/BOVEMA-EMI
PETER HORVERS/DE TELEGRAAF
HILDE DOORNBOS
ANS CORNELISSEN/BOVEMA-EMI
EVERT WILBRINK/ARIOLA
ELISABETH PEETERS
TELEVIZIER
UDO JURGENS FANCLUB

FOTO'S
CBS/ARTONE
STUDIO HARRY POT
PIERRE VAN DEN BROEK
JANOS BARENDSEN
ARIOLA EURODISC BENELUX NV
BRITISCH TOURIST AUTHORITY
FRANS WEEHUIZEN
UDO JURGENS FANCLUB HOLLAND

LAY-OUT: HANS VAN DER WERELD
ADVIEZEN: PIERRE VAN DEN BROEK

platenshop **SOMBROEK**

HAVENSTRAAT 3 — VOLENDAM

TELEFOON 02993 - 4140

Geeft 10% korting op iedere bestelling van

GRAMMOFOONPLAAT of CASSETTE

BUITEN HET GEHELE CATS REPERTOIRE (OOK DE TWEE OUDE SINGLES)
HEBBEN WIJ EEN ENORME SORTERING STAAN VAN WILMA TOT PINK
FLOYD EN ALLES WAT ER TUSSEN BESTAAT.

THE CATS
GEORGE BAKER SELECTION
DIZZY MEN'S BAND
CONTINENTAL UPTIGHT BAND
TEE SET
LEFT SIDE
THE FOOLS
BRAINBOX
SEPTEMBER
CLOVER LEAF
BEAUTIFUL GARDEN
CLOWN'S CLAN
MOUTH AND McNEAL & THE WISKERS
KRAAYEVELD
TORTILLA
PROGRESS
VERONICA DRIVE-INN SHOW

Internationaal
boekingskantoor

„VOLENDAM”

Boegstraat 8,
Telefoon (02993) 3997, 4003 en 4205
Volendam

Tevens staan wij voor elk door u gewenste
artiest(en) tot uw dienst

